

[Søren P. Larsen.]

Jeg har gaaet dette Spørgsmaal efter til Bunden, og har ikke alene mit, men ogsaa Partiets Alibi, og jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. Bomholt om, at den Erklæring, jeg afgav til Aldersrenteforeningen, har Partiet godkendt med Indenrigsminister Knud Kristensen i Spidsen. Jeg haaber, at det ærede Medlem herefter vil tage sig lidt i Agt for at udslynge Beskyldninger af den Karakter. Jeg skal saa ikke mere beskæftige mig med disse Forhold, men jeg har ønsket at sige, hvorledes det forholder sig.

Forudsætningen for, at de sociale Ydelser kan forbedres, Forudsætningen for Sociallovgivning i det hele taget er den, at Erhvervslivet kommer i Gang, saa det kan arbejde og skaffe de nødvendige Midler frem. Det nytter ikke, at man har det paa Papiret, hvis der ikke i Realiteten er de fornødne Pengemidler til Stede i de offentlige Kasser, naar Udbetaling skal finde Sted.

Jeg kan sige, at vi har ogsaa Interesse for at faa en Ændring i vor Sygekasselovgivning, saaledes at alle de Mennesker — det bliver for Resten ikke saa mange, naar vi kommer i Nedgangsperioden —, der kommer uden for Sygekasserne, kan faa Adgang dertil. Men Forudsætningen for alle disse sociale Goder er, at vore Erhvervsforhold tilrettelægges saaledes, at Erhvervene kan leve, arbejde og give Beskæftigelse til saa mange som muligt.

Naar jeg har nævnt disse Ting, vil jeg føje til, at vi har ogsaa Opmærksomheden henvendt paa andre Spørgsmaal end de økonomiske, men det er givet, at de økonomiske Spørgsmaal i Fremtiden, ikke mindst paa Grund af den Udplyndring, der har fundet Sted her i Landet, ikke mindst paa Grund af de Milliardunderskud, vi stilles over for, ganske afgjort vil komme til at staa i Forgrunden, saa snart den nye Rigsdag træder sammen og den nye Regering har efterset, hvad der findes af Aktiver og Passiver i den Kasse, som man gaar ind til. Men vi har andre Opgaver end de økonomiske. Vi har en folkelig Opgave, vi har Skolespørgsmaal, vi har Kirkespørgsmaal, og vi fra vor Side vil fortsat en frisindet folkelig, politisk Udvikling paa Frihedens Grund.

Som Medlem af Nationernes Forbund vil vi ogsaa være med til at yde vor Bistand til Løsning af de Opgaver, der tildeles Danmark. Vi har ogsaa Vilje til Samarbejde med de øvrige Nordens Folk, som vi staar nærmest. Vi har i disse Aar følt en Samhørighed, maaske stærkere end dengang vi levede under fredelige Tilstande. Denne nordiske

Samhørighed maa ganske givet føre til større nordisk Samarbejde, saaledes at nordisk Fællesskab yderligere kan udvides, befæstes og udbygges.

Det siger ogsaa sig selv, at vi fra Venstres Side føler stærkt over for vore Landsmænd, som er i det fremmede, og da ganske særlig over for vore Landsmænd Syd for Grænsen. Venstre har her for en Tid siden rettet et Par Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, fordi vi følte, at vi burde gøre det for at komme de Danske til Hjælp, som i den tunge Tid gennemlever de tungeste Tilstande Syd for Grænsen.

Den højtærede Udenrigsminister gav forskellige Oplysninger om de Forhandlinger, som var ført for at bringe Hjælp til det danske Mindretal i Sydslesvig og om de vanskelige Forhold, som knytter sig dertil. Imidlertid er de Meddelelser, som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby fremførte, og som jeg ogsaa har faaet, af den Karakter, at det ser mere truende ud nu end nogen Sinds før, og det er derfor bydende nødvendigt, at Udenrigsministeriet sætter al dansk Styrke ind for at bringe Lindring i Kaarene dernede. Vi er nødt til herfra over for Udenrigsministeriet at rejse Kravet ret stærkt og presse paa, og det vil vi blive ved med, indtil Budskabet fra Sydslesvig gaar ud paa, at nu er de kommet ind under Tilstande og Forhold, saa de kan leve saaledes, at ikke den sidste Rest af Danskhed skal knuses under de mægtige Flygtningestrømme, som vælter ind fra det tredie Riges Sammenbrud.

Omvæltningerne dernede har været store, og det kan let slaa Modet ned hos den haardt ramte Danskhed Syd for Grænsen. Hvad Fremtiden kan bringe, kan næppe nogen forstandig sige noget afgørende om i Dag, men de maa ikke dernedefra anraabe Moderlandet om Hjælp uden at blive hørt og hjulpet. Vi føler os æresforpligtet af afdøde Statsminister Neergaards Tilsagn i 1920 om, at de ikke skulde blive glemte, og vi maa kræve, at Udenrigsministeriet fortsat sætter alt ind, saa Danskheden i Sydslesvig kan overleve den tunge Tid.

I Løbet af faa Uger gaar vi til Valget, og vi gaar til Valget i et befriet Danmark. I Fællesskab har vi baaret de tunge Tidens Tryk, nu afgør vi gennem Stemmesedlen, hvilken Retningslinie der skal være afgørende for Fremtiden. Jeg tror, at mange vil betænke sig to Gange, før de vover sig ud i en eksperimenterende Socialiseringspolitik. Det, der tiltrænges, er ikke Eksperimenter af tvivlsom Karakter, men langt snarere Ro og Orden og Fasthed i alle For-